

Méltóságos Baró Ur,
Tiszelt Harafi!

Az ide mellékelte felhívás megmondója, honnan ve-
vém magamnak a bátorságot, hogy Méltó-
ságodnál, kívül személyes ismeretségem - bal-
sors ugy akarta - nem lehetett, ime foraim-
mal beörgecsék.

Dacára szépirodalmi lapjaink nagy száma,
nak valódi frakségét érezzük egy oly folyóirat-
nak, mely ne a külsőre, a mellékesre, hanem
a bensőre, a tartalomra helyesen fősúlyt. A kö-
zönség ugyan arra van kapavá, hogy minél több
papírt, képetet stb s minél olcsóbban igérjenek ne,
ki; azzal, hogy a tartalom egyre silányul, nem
sokat törődik: de a jobb írtésűeknél már is
némi unalom nyilatkozik e papír-fogyasztó le-
haság iránt, s ha idejében jobb tápot nem
nyújtunk, sokan az egész beltartalmától meg-
veséssel fordulnak el.

E gondolat birt eugem rá, hogy a Sz. Ji-
gyelöt szélesebb értelembe vessz, literatúratis-
tá általános műveltségterjesztő lappá ala-
kítsam.

Sőt tudom, hogy ez egy darabig nehe-
zen fog menni, mert sem a közönség nincs frak-
va ilyenhez, sem az íróknak - a jöknak t. i.
- oly bőveben nem vagyunk, hogy folytonosan
beveser dolgozattal állithassunk ki egy ily
organumot. De töreksem tegatább e célra,
s ha egy néhány jó munka mellett a többi
tűrhető lesz is - még is jobb, mint ha a sar-
talmas csak másadrendű dolgoznak tekis-
tenéus. Egyelőre nem láttam e célra által-
másb eszközt, mint a díjazást az egész lapra
kiterjeszteni s magam adván ki a tápot, a mi

nyereség fordul rajta, méltányosan és igazságosan
megosztani író társaim közt. Tudom, hogy a díj
magában nem tesz jóvá valamely munkát, de öfö
tönöz minden fötte, s talán azt eszközi hogy
a szerkesztőnek nagyobb válfajása legyen a bekü-
dött művekben.

Méltóságod neve s ottan-ottan egy munkája
oly auspicium volna e lapra nézve, mely igazolná
a programm azon ígérését, hogy e folyóiratnál lego
jelentőseink „egy koszorúban” egyesülnek. S bár tudom,
hogy nagyobb művekkel jobban el van foglaltva, hogyo
sem novellákra s egyéb apróságokra sok időt ál,
doxmasson; mindarráttal bátor vagyok reményleni s
alázatosan föl is kérem. Talán olykor egy novella,
olykor egy mutatvány nagyobb műből jutna lapom”
nak, vagy a mennyiben ez társalmi és literaturai
lap, méltóságodnak levél vagy valamely könnyebb a
lakbani irodalmi és socialis cikkekket is jrezen,
cséltetné. A díjra nézve nem maradnék az itt közt,
töve „felhívás” korlátai közt, hanem Méltóságod let-
tése jrabna törvényemet.
Besse válfaját újajtra, legfőbb üdvözlés,
set maradok

Méltóságodnak,
Pezsen, oct. 29-én 1862.

mélyen tisztelő” melgája
Aranytárnos

Méltóságos Bárné!

Aesthetikai szaklapomat, a Figyelőt, oly szépirodalmi és
általános műveltség terjedő lapja képződök
átalakításra, mely a hölgyvilágnak is több
előzetes olvasmányt nyújtson, mint a meg-
szünt folyóirat.

Méltóságod egyik közelébbi műve a
Figyelőben is úgy volt ismertesse, mint
a tisztá nőiség és erkölcsi nemesség ki-
nyomata: s bizonyára nagyot vesztene,
mely lapom olvasói, ha azon gyöngéd toll
tiszta vonásait nélkülöznek, mely kívált
női közönségünk előtt oly méltán kedves,
s jele Méltóságod iratait.

Bátorkodom annáljoggva ívet liz-
telettel fölkeréni, hogy lapomat e részben
párroljai köze bevenni s olykor egy-
beszélytel gazdagítani méltóztassék.
Kézelt erővel maradjon

Méltóságomnak

Pesten, oct. 29-én 1862.

legatársaság polgája

(Aranybáns)

Kiifa Kadav.

Iffja derült kedélyem
örökre elveszett:

Sivem magas remények
Mélységes sírja lett.

S ha olykor mult időmre
Még visszemlékerem
Csakodás könyűjével
Telik meg két szemem

Bajos leányt szerettem
Mi hűn, mi vigtelen
Csak én tudom, s maganyom
Es pusztá ejtelem.

Rea parastám lelkiem
Legbűnbűbb álmait
Rea sírj: ifjuságom
Minden virágait

S midőn éjfélszemébol
Nemán serehme sőt
Midőn fehér kavával
Először atkavolt